

Sygn. akt I C 2571/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 4.309,26 zł (cztery tysiące trzysta dziewięć złotych 26/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 sierpnia do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.776 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 164,36 zł (sto sześćdziesiąt cztery złote 36/100) tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. akt: I 2571/16

Powód M. D. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 1.501 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do powoda pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) w wyniku kolizji drogowej z dnia 20 lipca 2016 r. Podał, że miał zawartą z pozwanym umowę AC w wariantcie autoryzowanym. Ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w kwocie 5.119,85 zł brutto. Powód zakwestionował wysokość stawki roboczogodziny, którą w jego ocenie ubezpieczyciel znacznie zaniżył. Jednocześnie podał, że umowa w wariantcie autoryzowanym przewiduje uwzględnienie cen części oryginalnych. Tymczasem pozwany zastosował w kosztorysie stawki części PJ (porównywalnej jakości).

(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany co do zasady uznał roszczenie dochodzone przez powoda, czego konsekwencją było przyznanie i wypłacenie powodowi odszkodowania. Zakwestionował roszczenie co do wysokości i wskazał, że w przypadku, gdy szkoda rozliczana jest w wariantcie kosztorysowym (brak faktur i rachunków za dokonaną naprawę, w tym robocizny, części zamiennych materiałów lakierniczych itp.) pozwany ustala odszkodowanie w oparciu o system

A. lub E. z zastosowaniem norm operacji czasowych ustalonych przez producenta, stawek rbh w oparciu o średnie ceny usług stosowanych przez warsztaty w miejscu zamieszkania ubezpieczonego oraz części zamienne zgodnie z zapisem § 26 ust. 2 pkt 2 umowy, czyli zgodnie z wariantem praktycznym.

W toku postępowania powód rozszerzył powództwo i ostatecznie wniósł o zasądzenie kwoty 4.309,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 lipca 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki S. (...) o numerze rej. (...), stanowiący własność powoda. Powód miał zawartą umowę AC z pozwanym (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.. Umowa była zawarta w wariantcie autoryzowanym. (dowód: ubezpieczenie komunikacyjne pakiet auto nr (...) – k. 6-17v.)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu InterRisk T.U. S.A. (...), który przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 5 119,85 zł. (dowód: zgłoszenie szkody – k. 18-20, kosztorys EurotaxGlass's – k. 21-28, decyzja ubezpieczyciela – k. 48)

Powód nie udokumentował naprawy samochodu. (bezsporne)

Koszt naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rej. (...), niezbędny do przywrócenia go do stanu sprzed kolizji wynosi 9.429,11 zł brutto. Kwota ta uwzględnia zastosowanie dostępnych części alternatywnych o w pełni potwierdzonej jakości (O lub Q) oraz stawki robocizny w wysokości 120 zł. (dowód: opinia sądowa wraz z załącznikami – k. 67-88)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej J. B., która jest jasna, pełna i logiczna. Biegły odpowiedział na wszystkie postawione pytania w sposób wyczerpujący, motywując swoje stanowisko w pełni zrozumiały sposób. W niniejszej sprawie pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, że wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyni zadość roszczeniom powoda i jest zgodna z zawartą przez strony umową. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do tego, czy pozwany był uprawniony zastosować warunki i stawki wynikające z wariantu praktycznego umowy autocasco, w sytuacji gdy strony łączyła umowa autocasco zawarta w wariantcie autoryzowanym. W toku postępowania kwestionowana była także wysokość stawki za roboczogodzinę oraz części zastosowane w kosztorysie przez pozwanego.

Zgodnie z § 26 ust 2 pkt 1 OWU, w wariantcie Autoryzowanym:

a) stosuje się części oryginalne (...);

b) w przypadku części oryginalnych (...) pochodzących od różnych dystrybutorów stosuje się części według kryterium ekonomicznego rozpoczynając od części dostępnych w najniższej cenie.

Stosownie zaś do treści § 26 ust. 4 OWU jeżeli nie zostały przedłożone rachunki lub faktury VAT dotyczące naprawy pojazdu, w tym robocizny, części zamiennych (...), InterRisk ustala odszkodowanie w systemie A. lub E. według następujących zasad:

1) mają zastosowanie normy czasowe operacji naprawczych określone przez producenta;

- 2) stawkę za roboczogodzinę ustala InterRisk w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania Ubezpieczonego lub posiadacza pojazdu będącego kredytobiorcą lub leasingobiorcą;
- 3) ceny części zamiennych ustala się zgodnie z ust. 2 pkt 2, tj. zgodnie z wariantem praktycznym;
- 4) ceny materiałów lakierniczych i normaliów określa zgodnie z systemami A. lub E..

Biorąc pod uwagę treść wyżej zacytowanych przepisów uznać należy, że pozwany był uprawniony uwzględnić ceny części zamiennych przewidziane dla wariantu praktycznego. Powód bowiem nie przedstawił żadnych rachunków ani faktur dotyczących naprawy pojazdu, które stosownie do zasad wpływających z OWU były przez ubezpieczyciela wymagane.

Niezależnie od powyższego pozwany – przyjmując ceny części zamiennych zgodnie z wariantem praktycznym oraz stawkę roboczogodzin w oparciu o średnie ceny usług stosowanych przez warsztaty w miejscu zamieszkania ubezpieczonego – wartości te znacznie zaniżył, w szczególności zastosował części odbiegające znacznie jakością od wysokiej klasy zamienników.

Jak wynika z opinii biegłego J. B., całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu do stanu sprzed powstania szkody, w przypadku uwzględnienia warunków OWU oraz dopuszczeniu alternatywnych części klasy O lub Q, wynosi około 9.429,11 zł brutto. Podzielić należy wniosek biegłego, że użycie części w pełni odpowiadającym częściami oryginalnym nie wpłynęłoby na zmianę wartości pojazdu po jej dokonaniu. W ocenie Sądu naprawa pojazdu przy użyciu takich części odtworzy wartość pojazdu sprzed zdarzenia i pozwoli zrekompensować powodowi szkodę w całości. Użycie zaś części PJ zastosowanych w kosztorysie przez ubezpieczyciela nie pozwoliłoby na całkowite zrekompensowanie szkody. Reasumując, Sąd przyjął, że koszt naprawy pojazdu powoda umożliwiający przywrócenie jego stanu sprzed kolizji wyniesie 9.429,11 zł brutto, a zatem uwzględniając wypłaconą dotychczas powodowi kwotę 5.119,85 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 4.309,26 zł (pkt I wyroku). O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności stron za wynik sprawy. Pozwany winien zatem zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu – 76 zł, zaliczka na opinię biegłego – 500 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 1 200 zł, łącznie 1.776 zł (pkt II wyroku). Na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 85), Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 164,36 zł tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (wynagrodzenie biegłego i opłata od rozszerzonego powództwa).

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska